

פרשת ראה

ימי אלול הקדושים

והנה שבת פרשת 'ראה' לעולם סמוכה לחודש אלול והימים הנוראים (ודורשי רשומות רמזו זאת בשם גיע) שהם ימים שיש בהם עת רצון גדול לזכות לשובה לאל אהה הפרשה 'ראה', שהוא ראשי תיבות - בתשובה ולהתקרב להקב"ה, כיון שבימים אלו הקב"ה מניח את העולמות העליונים ויורד ומתקרב אלינו ביותר, ופותח לפנינו את שערי התשובה.

אדמו"ר הזקן בספרו ליקוטי תורה (בפרשתנו ד"ה אני לדודי ודודי לי) ממשיך זאת למלך גדול ששב לעירו, ובעודו בשדה שמחוץ לעיר יוצאים כל בני העיר לקראתו לשדה, ובהיותו בשדה רשאים כולם להתקרב אליו ולדבר עימו, ולבקש ממנו את כל בקשותיהם, והוא מקשיב לכולם בסבר פנים יפות ובפנים שוחקות, וכך מלווים אותו כולם עד לארמונו, וברגע שהוא נכנס להיכלו לא ניתן יותר להתקרב אליו ולפגוש אותו, כי אם על ידי רשות מיוחדת, וגם זאת רק ליחידי סגולה. וכמו כן בימי אלול ועשי"ת הקב"ה כביכול הוא כמלך הנמצא בשדה, וכולנו יכולים להתקרב אליו בנקל, והוא קרוב לכל קוראיו.

ועיקר העבודה בימים קדושים אלו זה לסלק את מידת צרות העין והקמצנות, ולהרבות בעשיית צדקה למתנות ורעהו ליש אוחסד ובאהבת ישראל, כנרמז בשם החודש - אלול, שהוא ראשי תיבות של הפסוק: "אביונים" (אסתר ט, כב), והיינו שצריך לתקן את כל הענינים שבין האדם לזולתו ולהרבות באהבה ואחדות לולא ח"רמ סנשי סניחב אלו. ("סינויבאל תונתמו") דסח תיישעו הקדצ תניתנב תוברהל נכו ("והערל שיא") ועד יום הכפורים ארבעים יום, כי יש כח מיוחד בעבודה מרוכזת של ארבעים יום לבטל מידה רעה, כדברי רה"ק ר' אלימלך מלז'נסק (צעטיל קטן אות טז), וכמו כן בנוגע למידת הקמצנות, על ידי שישקוד האדם בארבעים ימים אלו לשבר מידה זאת, וירבה בנתינת צדקה ועשיית חסד, יצליח ב"ה לעקור אותה מן השורש.

ובפרט לפי דברי הבני יששכר (מאמרי אלול מאמר א, טו) שארבעים ימים אלו שווים ממש לבחינת מקוה טהרה, שהרי במקוה טהרה ישנן ארבעים סאה של מים, שהם תשע מאות ושישים לוגים (כי בכל סאה יש עשרים וארבעה לוג), וכן ימים אלו הם ארבעים ימים, שבהם תשע מאות ושישים שעות (כי בכל יממה יש עשרים וארבע שעות), וממילא כשם שהנכנס למקוה טהרה נטהר מכל טומאה, ונעשה כבריה חדשה ממש, כך גם כל מי שמשתדל בכל כוחו להוסיף בעבודת ה' ולתקן את מעשיו בארבעים ימים אלו, נטהר מכל מידה רעה, ונעשה כבריה חדשה ממש.

ובזכות שירבה האדם בימים קדושים אלו בנתינת צדקה ועשיית חסד, בודאי יזכה להיחתם ביום הדין הגדול לחיים טובים ולשלום. כי דרכו של הקב"ה לנהוג עם האדם בדרך של "מידה כנגד מידה", וכאשר ירבה האדם בימים אלו בעשיית צדקה וחסד, כמו כן ינהג עימו הקב"ה בחסד וברחמים, ויחתום אותו ואת כל הנלוים אליו לחיים טובים ולשלום.

ובפרט בעומדנו סמוך ממש לבוא הגאולה השלימה, הרי גדול כוחה של מצוות הצדקה לזרז ביותר את בוא הגאולה (ראה בבא בתרא י, א), וגם לפעול שתהיה הגאולה בחסד וברחמים, ולא על ידי יסורים ח"ו, כמו שנאמר: "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" (ישעיה א, כז), כי 'משפט' מורה על מידת הרחמים (כמובא

בתיקוני הזוהר)הקדמה יז, ב) "משפט - עמודא דאמצעיתא", דהיינו מידת התפארת - רחמים), וכוונת ישעיה הנביא היתה להשמיענו, שרק כאשר עם ישראל ירבו בנתינת צדקה ועשיית חסד ("ושביה בצדקה"), על ידי זה יתקיים בהם "ציון במשפט תפדה", כלומר שיגאלו בחסד וברחמים.

